PROLETAREN.

Anarkistisk Organ for Skandinavien.

Redaktionen: Møntergade 27, 3. S. Sideb. København. Aabent hver Aften fra 7—8.

Udgaar hver 14de Dag.
Bladet kan bestilles paa alle Postkontorer.
Koster 35 Øre Kvartalet, 5 Øre pr. Nr.

Ekspeditionskontor Møntergade 27, 3. S. Sideb. København. Aabent hver Aften fra 6–9 og Søndag Form. fra 10–12.

Nr. 15. | Søndag den 16. August 1896. | 1. Aarg.

Anarkistisk Moral.

VI.

Det er ikke blot den Treenighed, der dannes af Loven, Religionen og Myndigheden, vi erklære Krig; ved at blive Anarkister erklære vi Krig mod hele det Hav af Bedrageri, List, Udnyttelse, Fordærvelse, Last, med ét Ord Ulighed, som de har gydt ind i Hjærtet paa hver en af os. Vi erklærer Krig mod *deres* Handlemaade, *deres* Tænkemaade.

Den regerede, den bedragne, den udnyttede, den prostituerede o. s. v. støder først og fremmest vor Lighedsfølelse. Det er i Lighedens Navn, at vi ikke vil vide noget af prostituerede, udnyttede, bedragne eller regerede at sige.

Man vil maaske sige, og det har man undertiden sagt os: „Men hvis I mener, at man altid skal behandle andre som man selv vilde behandles af dem, med hvilken Ret bruger I da Magt i noget som helst Tilfælde? Med hvilken Ret vil I rette Kanoner mod Barbarer eller civiserede Folk, som faldt ind i Jeres Land? Med hvad Ret vilde I dræbe ikke alene en Tyran, men blot saa meget som et Kryb?“

Med hvilken Ret? Hvad forstaar I ved dette underlige Ord, som er hentet fra Loven? Vil I vide, om jeg er mig bevidst at handle godt ved en saadan Handling, om de, som jeg agter, vil mene, at jeg har handlet godt, er det det, I spørger om?

I saa Fald er vort Svar simpelt nok.

„Ja, unægtelig!“ Fordi vi forlanger, at man skulde dræbe os, hvis vi gør Indfald i Tonkin eller hos Zuluerne, Vi siger til vore Sønner, til vore Venner: „Dræb mig, hvis jeg nogensinde tager Parti for dem, som gør Indfald“.

„Ja, unægtelig!“ Fordi vi forlanger, at man skal tage hvad vi har for os selv, hvis vi nogensinde imod vore Principer satte os i Besiddelse af en Arv — selv om den faldt ned fra Himlen — for at bruge den til at udnytte andre med.

„Ja, unægtelig!“ Fordi ethvert Menneske med Hjærtet paa rette Sted forud forlanger, at man skal dræbe ham, om han nogensinde bliver et Kryb, og at man skal bore en Dolk gennem hans Hjærte, hvis han nogensinde indtager den Trone, hvorfra en Tyran er bleven fordreven.

Af hundrede Mennesker, som har Kone og Børn, vil der være halvfems, som, naar de mærker, at de bliver vanvittige (at Hjærnen taber Herredømmet over deres Handlinger), vil søge at dræbe dem selv for ikke at gøre demde elsker noget ondt. Hver Gang en Mand med Hjærtet paa rette Sted mærker, at han bliver farlig for dem, han elsker, vil han dø, inden dette sker.

En Dag blev en polsk Læge og en Fotograf i Irkutsk bidt af en gal Hund. Fotografen brænder sit Saar med et glødende Jærn, Lægen nøjes med at ætse det.

Han var ung og smuk, svulmende af Livskraft. Han var lige kommet ud af det Fængsel, Regeringen havde dømt ham til paa Grund af hans Hengivenhed for Folkets Sag. Ved sine Kundskaber og især ved sin naturlige Begavelse foretog han mærkværdige Kure; hans Patienter tilbad ham.

Seks Uger senere ser han, at den bidte Arm begynder at hovne op. Da han selv var Læge, kunde han ikke tage fejl; det var Hundegalskaben, som kom. Han skynder sig hen til en Ven, der var Læge og landflygtig som han selv. „Skynd Dig“, raaber han, „lad mig faa noget Stryknin. Kan Du se denne Arm? Du véd, hvad det vil sige. Om en Time eller mindre vil jeg blive angrebet af Hundegalskab, jeg vil søge at bide Dig og vore Venner; spild ingen Tid, skaf mig noget Stryknin, jeg maa dø!“

Han mærkede, at han blev et Kryb; han forlangte, at man skulde dræbe ham.

Hans Ven betænkte sig. Han vilde prøve at behandle ham for Galskaben.

Sammen med en modig Kvinde gav han sig til at pleje ham . . . . og to Timer efter styrtede Lægen sig over dem med Skumfraaden om Munden og søgte at bide dem; saa kom han til sig selv og forlangte igen Stryknin, og fik et nyt Anfald. Han døde i de skrækkeligste Krampetrækninger.

Hvor mange lignende Tilfælde kunde vi ikke anføre fra vor egen Erfaring?

Mennesket med Hjærtet paa rette Sted foretrækker at dø fremfor at blive Aarsag til andres Ulykker. Og derfor er han sig bevidst, at han handler godt, og deres Billigelse, som han agter, vil følge ham, naar han dræber Krybet eller Tyrannen.

I Fællesskab med sine Venner dræbte Perovskaja den russiske Czar, og hele Menneskeheden har, til Trods for sin Afsky for, at der udgydes Blod, og for sine Sympatier for en Mand, der havde tilladt sine Livegnes Frigørelse, anerkendt, at de havde Ret til at gøre det.

Hvorfor? Ikke fordi den anerkendte, at Handlingen var nyttig; de tre Fjerdedele tvivlede endnu herom: men fordi den følte, at for alt Guld i Verden vilde Perovskaja og de, der hjalp med, ikke være gaaet ind paa at gøre sig selv til Tyranner.

Endogsaa de, der ikke kender Dramaet i sine Enkeltheder, er overbevist om, at der ikke var Tale om nogle unge Menneskers Frækhed, en Paladsforbrydelse eller et Forsøg paa at tilrane sig Magten; det var et Had til Tyranni, der strakte sig lige til at foragte sig selv og endog selve Døden.

„Disse Mennesker“, sagde man til sig selv, „har vundet Ret til at dræbe“, ligesom man har sagt om Louise Michel: „hun har Ret til at plyndre“ eller „de har Ret til at stjæle“,

da Talen var om de Terrorister, der levede af det tørre Brød og stjal en eller to Millioner i Skatkamret i Kisjineff, medens de med Fare for deres eget Liv tog alle mulige Forsigtighedsregler for at frigøre Skildvagten, som med paasat Bajonet holdt Vagt ved Kassen, for alt Ansvar.

Denne Ret til at bruge Magten nægter Menneskeheden aldrig dem, der har erobret den, enten den saa bruges paa Barrikaderne eller paa et mørkt Gadehjørne. Men for at en saadan Handling skal frembringe et dybt Indtryk paa Sindene, maa man erobre denne Ret; ellers bliver Handlingen, enten den er nyttig eller ej, en simpel Voldshandling uden Betydning for Ideernes Fremskridt, og man vilde deri kun se en Magtflytning, en simpel Ombytning af én Udbytter med en anden. (Fortsættes).

Kropotkin: „Erobringen af Brødet“.

Det behagelige Arbejde.

II.

Et ved Revolutionen genfødt Samfund vil ogsaa gøre en Ende paa Slaveriet i Hjemmet — denne sidste Form af Slaveri, den seigeste maaske, fordi den ogsaa er den ældste. Men det vil sikkert ikke blive reformeret paa den Maade som Tilhængerne af Falanstéren*) drømte om, heller ikke saaledes som de avtoritære Kommunister saa hyppigt tænke.

* * *

Paa det store Flertal maa Falanstéren simpelthen virke frastødende. Mennesket — han være nok saa lidt selskabelig — føler sikkerlig Trang til at slutte sig sammen med sine Lige til fælles Arbejde, et Arbejde, som vil være saa meget mere tiltrækkende, som man ved det føler sig som Del af et stort Hele Men det samme gælder ikke for Fritiderne, for den Tid, der er helliget Hvilen og det intimere Samliv. Falanstéren tænker ikke derpaa, eller den søger at tilfredsstille denne Trang ved kunstige Grupperinger.

Falansteren, som i Virkeligheden kun er et stort Hotel, kan maaske være tiltalende for en enkelt eller endog for alle i bestemte Livsperioder, men det store Flertal vil til et bestemt Tidspunkt stedse foretrække Familien (Fremtidens Familie vel at mærke). De fleste vil foretrække den isolerede Bolig og Normannerne og Angelsakserne ville endogsaa have isolerede Smaahuse med 4, 6 eller 8 Værelser, hvor da en Familie eller et Antal Venner kunde leve for sig.

Falanstéeren har undertiden sin Eksistensberettigelse — men den vilde blive forhadt i samme Øjeblik, den blev gjort til almindelig Regel. Vekslen mellem Ensomhed og Timer tilbragte i Selskab med andre er det, der passer bedst for den menneskelige Narur. Derfor er ogsaa Umuligheden af at kunne isolere sig en af de største Ulykker. Det samme gælder om Isoleringen; ogsaa den bliver til Tortur, naar den ikke finder sin Afveksling i Timer tilbragt sammen med andre.

Hvad den Sparsommelighed angaar, som man undertiden gør gældende til Gunst for Falanstéren, saa er det Kræmmerens Sparsommelighed. Den virkelige Sparsommelighed, den eneste fornuftige, bestaar i at gøre Livet behageligt for alle, fordi det med sit Liv tilfredse Menneske producerer uendelig meget mere end ham, som forbander sine Omgivelser**).

Andre Socialister forkaster Falanstéren. Men naar man spørger dem, paa hvilken Maade det huslige Arbejde lader sig organisere, svare de: „Enhver vil gøre sit Arbejde. Min Kone gør med Glæde sit Arbejde i Huset, Bourgeoisfruerne vil da ligeledes gøre det.“ Og naar man taler med en Bourgeois, som koketterer en Smule med Socialismen, vil han leende sige til sin Ægtefælle: „Ikke sandt, min dyrebare, i et socialistisk Samfund vil Du med Glæde undvære Pigen? Ikke sandt, Du vil da tage det huslige Arbejde paa Dig, som vor vakre Ven Pouls Kone eller Jeans Kone, Snedkeren, som Du jo kender?“ hvorpaa Fruen svarer med et bittersødt Smil: „O ja, min elskede“, men ved sig selv tænker hun: Gud ske Lov, at det endnu ikke er kommen saavidt.

Stadig tænker Manden endnu paa at vælte alle huslige Arbejder over paa Kvinden som Tjenestepige eller som Ægtefælle.

Men ogsaa Kvinden fordrer — endelig! — sin Del i Menneskehedens Emancipation. Hun vil ikke mere være Husets Lastdyr. Det er allerede nok, at hun maa ofre saa mange Aar af sit Liv for sine Børns Opdragelse. Hun vil ikke mere være Husets Syjomfru og Skurekone. Og Amerikanerinderne, som er Pionererne i dette Retfærdighedens Værk, forstaar ogsaa allerede at give deres Fordringer Eftertryk ved Handling; der hersker almindelig Klage i de forenede Stater over Mangel paa Kvinder, som endnu giver sig af med huslige Arbejder.

„Den naadige Frue“ foretrækker Kunsten, Politiken, Litteraturen, Spillesalonen; Arbejdersken gør det samme — og saa finder man ingen Tjenestepiger mere. De ere sjeldne, i de forenede Stater, de Piger og Koner, som beslutte sig til at ofre sig for Skørtets Slaveri.

Løsningen af Spørgsmaalet giver sig ved Livet selv og paa en meget simpel Maade. Det er Maskinen, som tager de tre Fjerdedele af de huslige Arbejder paa sig.

I børster Eders Sko, og i ved godt, hvor latterligt dette Arbejde er. At fare 20 eller 30 Gange med en Børste over en Sko — kan der gives noget mere idiotisk? Imidlertid, saalænge en Tiendedel af den evropæiske Befolkning maa sælge sig for et daarligt Sovested og en utilstrækkelig Næring, vil man ogsaa forrette denne afstumpende Tjeneste; og saalænge vil ogsaa Kvinden blive ved at være Husets Slavinde.

Frisørerne har allerede Maskiner til at børste Haaret glat med og til at kruse det. Vilde det ikke være meget simpelt ogsaa at anvende samme Princip med Hensyn til Skoene? — Og dette er ogsaa skét. — Støvlepudsermaskinen er allerede i almindelig Brug i de store amerikanske og evropæiske Hoteller. Ogsaa udenfor Hotellet finder den allerede Anvendelse. I de store Skoler i England, hvis enkelte Afdelinger alene tæller 50—200 Pensionærer, lader man ikke mere Skoene rense ved Tjenestefolk. Man holder det for simplere at ordne sig med et specielt Etablissement, som besørger denne Tjeneste; man sparer derved en Sværm af Tjenestepiger, som udelukkende maatte ofre sig for denne sløvende Beskæftigelse. Etablissementet henter Skoene om Aftenen og bringer dem, børstet paa Maskine, tilbage om Morgenen.

* * *

Opvaskningsarbejdet? Hvor findes der en Husfru, som ikke føler en uovervindelig Gru for dette kedsommelige og smudsige Arbejde, som man saa tit endnu besørger med Hænderne, ene og alene fordi den huslige Slavindes Arbejde ikke regnes for noget?

I Amerika har man fundet en Udvej. Der gives der allerede et Antal Byer, hvor der leveres varmt Vand ind i Huset ligesom hos os koldt Vand. Under disse Betingelser var Problemet meget simpelt, og en Kvinde, Fru Coekrave har opfundet den forønskede Maskine. Den vasker, gnider og tørrer tyve Dusin Tallerkener i mindre end tre Minutter. En Fabrik i Illinois forfærdiger disse Maskiner og sælger den til en for almindelige Husholdninger tilgængelig Pris. Og hvad de smaa Husholdninger angaar, saa vil de sende deres Køkkentøj, ligesaavel som deres Skotøj hen til et Etablissement til Renselse. Det er endog sandsynligt, at begge Funktioner, Skobørstningen og Vaskningen, bliver besørget af samme Etablissement.

* * *

At rense Knivene, slide Huden i stykker ved Vaskningen og at lave sig krumme Fingre ved at vride Vasketøjet, at feje Stuerne eller banke Tæpperne — med den uundgaaelige Følge, at der overalt sætter sig Støv, som man igen, først med stor Anstrængelse, maa fjerne, alt dette er endnu den Dag i Dag Kvindens Opgave, fordi hun engang er vor Slavinde; men alt dette er ogsaa i Begreb med at forsvinde, alle disse Funktioner lade sig uendelig bedre besørge af en Maskine; og disse Maskiner af alle Slags vil holde deres Indtog i Husholdningen, saasnart det ved An-

---

*) Ordning af Familieforholdet med Kvinde- og Børnefællesskab udtænkt og forsøgt af en Socialist Enfantin i Beg. af dette Aarh.

**) Det synes, som om „det unge Icaxiens“ Kommunister har forstaaet Vigtigheden af det fri Valg at de daglige Livsbetingelser, saavidt disse ligge udenfor hvad der vedrører det nødvendige Arbejde. De religiøse Kommunisters Ideal har det fælles Maatid altid været; ved det fælles Maaltid dokumenterede de første kristne deres Tilslutning til Kristendommen. Aftensmaaltidet er endnu den sidste Rest deraf. De unge Icarier har brudt med denne religiøse Tradition. De spise vel endnu i en fælles Salon men dog ved forskellige Borde, hvor man tager Plads efter som man har Lyst Kommunisterne i Anoma har hver sit Hus og spiser ogsaa der, deres Madforraad faar de efter Ønske fra Kommunens Magasiner.

vendelse af Kraftfordelingens Princip anvendt paa Husholdningerne bliver muligt at sætte dem (Maskinerne) i Bevægelse, uden at anvende Muskelkraft.

Alle disse Maskiner koste meget lidt, og naar vi den Dag i Dag betaler dem temmelig dyrt, hidrøres det fra at de endnu ikke er almindeligt brugt, og navnlig fordi der er en uhyre Skat paa dem, som de Herrer stikker i Lommen, der har spekuleret i Grunden og Jorden, Raastofferne, Fabrikationen, Salget, Talentet o. s. v., og som derfor tillade sig den vanvittigste Luksus.

* * *

Men den lille Maskine i Husholdningen er ikke det sidste Ord om det huslige Arbejdes Befrielse. Husholdningen vil paa den anden Side gaa bort fra sin nuværende Isolering; den vil associere sig med andre Husholdninger for fælles og med Lethed at udføre det, som nu sker adskilt i hvert enkelt Hjem under stort Kraftspild.

(Fortsættes)

Hvad vilja anarkisterna?

Alla partier äro utomordentligt eniga i en sak och det är när det gäller at skymfa och nedsvärta anarkisterna. Det finnes icke et skymford mellem himmel och jord att det ikke blifvit användt om oss. Till och med af det parti, som skulle anses hysa en smula sympati för oss, då vi ifråga afskaffandet af den privata eganderätten stå på samma ståndpunkt, nemligen socialdemokraterne, hafva vi blivit stämplade som vansinniga, polisspioner och mördare.

Men vi taga altsamman med det största lugn. Blifva vi bitna hafva vi också fått förmåga att bita igen. Och vi hafva af historien lärt oss, att hvarje ny idé, hvarje epokgørende sanning som födts til verlden, af den okunniga, allmänna opinionen fått vansinnighetsintyg, men det oaktadt slutat med att eröfra verlden.

Det är hvad äfven vi tänka göra.

Hvad er det då som skiljer oss från alla andra partier och som gör att de ställa sig så fiendtliga mot oss?

Jo, först och främst vilja vi ikke veta af någon stat eller regering i någon som helst form. Alla statsformer med dertill hörande auktoritetsmyndigheter och embetsmanavälden äro alldeles oförenliga med den sig fritt utvicklande individens behof och sträfvanden. En sammanslutning i frivilliga, icke tvingande astouationer eller kommuner, hvarest individerna noga känna hvarandra och äro besjälade af samma intressen, är det enda möjliga sättet för bevarandet af individens med utvicklingen allt strängare behof af själfständighet och full handlingsfrihet i politiska och sociale angelägenheter. Det är derför vi vända oss med en dräpande kritik mot den socialdemokratiska staten, i hvilken de „statistiske kommissionerne" eller hvad navn man behagar gifva centralmyndigheterna, komma at få en ännu oerhördare makt än regeringarna hafva i det nuvarande samhället. Af de socialdemokratiska ledarnes dektatoriska uppträdande inom partiet, der de fordra att allt skall underordnas partiprogrammet, kan man få en ungefärlig föreställning om det mått af andlig och ekonomisk frihet, som skulle blifva medborgaren beskärd i den socialdemokratiska framtidsstaten. Om individualitet skulle försvinna, samhällsmedlemmen blefve innsatt som viljelös kugg i det stora samhällsmaskineriet och „alla hjärnor blefve malda i samma kvarn", som Ibsen så träffande säger.

Anarkisterna hafva först af alla riktat en skarp belysning mot parlomentarismen och afslöjat dess humbug. Vi finna det utomordentligt löjligt, då i dessa såkallade nationalförsamlingar sammanträda en hop män, som sätta sig ned att dömma och besluta öfver saker af största betydelse för kultur och samhällsliv, ofta utan at dessa s. k folkrepresentanter känna til de olika landsdelarnes och individernas behof och önskningar. Vi anse, med Rousseau, att folket ej kan afyttra sin suveränitet till nogon representant. Folkets ombud kunna således ej vara dess representanter, utan endast dess befullmäktigade. Det är stor skilnad paa representant og befullmäktigad. Vid representivsystemet skickar en landsdel til parlamentet sitt ombud, som i förening med andra ombud eger att fjärran från sina valmän fatta beslut och göra lagar, med hvilka de hemmavarande kunna vara mycket missnøjda. En befullmäktigad beger sig deremot, äfven han, til en för dryftandet af allmänna angelägenheter sammankallad församling med sit gifna mandat, som berättigar honom at deltaga i förhandlingarna och söka att få tillstånd öfverenskommelser med andra befullmäktigade. Men det tillkommer hans uppdragsgifvare, folket, att antaga eller förkasta hvad som blifvit öfverenskommet paa den allmänna församlingen. I detta senare fall har folket kvar sin bestämmanderätt och detta anse vi vara det enda rätta.

Vi vända oss mot regeringen såsom inbegreppet af en makt som nödvändigtvis skall söka bemäktiga sig allt och söka reglera alla samhällsförrättningar. Alla regeringar äro lika hvarandra. De äro alle frukten af en persons, ett kotteris eller en klasseger öfver andra partier eller samhällsklasser och kommer så äfven at förblifva. Och enligt hvad vi ofvan anfört, hafva vi all anledning att antaga, att i den socialdemokratiska staten, „folkstaten", komme tyranniet att eksistera liksom under öfriga regeringar.

Derför bort med all regering, all autralmyndighet! Må hvarje kommun eller association regera sig själf. Den är mest kompetent dertil.

(Fortsättes).

Londoner Kongressen.

Londoner Kongressen som begyndte den 26de Juli har fundet sin Afslutning. Vi er ikke bleven skuffede i vore Forventninger med Hensyn til Kongressens Resultater. At Anarkisterne vilde blive sat paa Porten vidste vi i Forvejen. Forberedelserne beviste tydeligt, at man engang for Alle vilde frigøre sig for disse ubehagelige Gæster. Naar Anarkisterne fra alle Lande, ogsaa fra Danmark, alligevel sendte Repræsentanter derhen, saa var det kun for at faa konstateret, at denne Kongres ikke var nogen Arbejder-Kongres, ej heller nogen socialistisk, og dette Resultat blev opnaaet; man stillede sig i yderste Grad intolerant, kun dem som sværgede til det parlementariske Gøgl kunde tilstedes Adgang, alle andre blev udelukkede. Saa let som man havde forestillet sig Udelukkelsen gik det dog ikke.

Det første Møde om Mandagen paa hvilket Dagsordenen skulde fastsættes, maatte man slutte Kl. 1½. Da de anarkistiske Delegerede ikke uden Protest vilde finde sig i en brutal Udsmidning.

I Følge „Social-Demokraten" var det selvfølgelig Anarkisterne som lavede Skandalen, disse mente imidlertid at de ligesaavel var retmæssige Repræsentanter for Proletariatet, som de øvrige Herrer og forlangte selvfølgeligt Ordet, som blev dem nægtet, paa den sædvanlige dominerende Maade, som man er vant til fra denne Side, og man tog sig den Frihed selv at tage Ordet, dette passede selvfølgelig ikke i de Herrers Kram, som er vandt til at spille Formyndere. Præsidenten Covey truede tilsidst med at vilde hente Politiet for at smideAnarkisterne ud. Om Tirsdagen fortsattes Debatten om Anarkisternes Adgang. Singer, som aabnede Mødet sagde: Vi har hverken Tid eller Lyst til ufrugtbare Debatter om Forretningsordenen eller om Spørgsmaal der forlængst er afgjordte af Arbejderne i alle Lande, dette fromme Ønske gik imidlertid ikke i Opfyldelse. Diskussionen fortsattes. Adgangen til Tilhørerpladserne var forbudt men en Time efter Kongressens Aabning skubbede man Dørvogterne til Side, og et Par hundrede Mennesker stormede ind og besatte Galleriet, da man dog havde betalt for Adgang og saaledes mente at være berettigede til at komme ind.

I Diskussionen om Zyricher Resolutionen tog først den engelske Delegerede Keir-Hardie Ordet, Fører for det uafhængige Arbejderparti i England, han manede til Tolerance overfor de Grupper, der afventer den parlamentariske Virksomhed. Den franske Delegerede Jaures betonede stærkt at man skulde opretholde Zyricher Resolutionen. Den engelske Delegerede Tom Mann, talte for Anarkisternes Tilstedeværelse, han var ikke Anarkist men han ønskede dog et venligt Forhold til alle Forkæmpere for Proletariatets Befrielse. Han henvendte sig særlig til Fagforeningerne, og bad dem mindes, med hvilke Midler deres Fædre havde maattet kæmpe for blot at erobre sig Jordbund for deres Agitation, han mindede dem om den Tid da de var smaa og blev haanede af alle politiske Partier. Dette Eksempel skulde vi ikke efterligne. Kongressen skulde stille sig paa et højere og ædlere Standpunkt, og ikke afvise nogen for hans Anskuelses Skyld. Plads for enhver Anskuelse.

Hyndmann, Englánder, talte imod Anarkisternes Adgang, han mente at vi ikke var kommen her for at diskutere Teorier men for at „arbejde", han sagde overfor Tom Mann, at ganske vist var Fagforeningerne indbudt, men ogsaa Socialisterne, men derimod ikke Anarkisterne, der i enhver Henseende staar i principiel Modsætning til Socialisterne, disse var ingenlunde Fagforeningsmænd, hvor de har vundet Indgang i disse har det kun været for at ødelægge dem. For en Tid tilbage, var Hyndmann af anden Mening, Lieb-

knecht betragtede ham dengang som halv Anarkist, og Hyndmann angreb Liebknecht i de engelske Blade paa det skarpeste. Men naa, det gamle Ord kommer igen til sin Ret: Pak slaas og Pak forliges. Niuwenhuis, Hollender talte imod Zyricher Beslutningen, med den hørte al Menings Frihed op, politisk og parlamentarisk Virksomhed var ikke det samme, om den første kunde der være delte Meninger, den sidste bekæmpedes af Anarkisterne, der for saa vidt de var kummunistiske Anarkister, ogsaa vilde gælde for Socialister, saaledes som Reclus og Kropotkin.

Hermed gik man til Afstemningen, 18 Nationer stemte for Zyricher Resolutionen, 2 (Frankrig og Holland) stemte imod, Italien afholdt sig fra Afstemningen paa Grund af Stemmelighed, Danmark var selvfølgelig blandt de 18 Nationer. Vor Delegeredes Mandat var allerede kasseret inden de Herrer havde set det rigtig, man erklærede for Kongressen at A. Petersen var sendt fra en lille anarkistisk Klub, „Tolerance“, som kun bestod af et Par Medlemmer, og han opfordrede Kongressen til at erklære Mandatet for ugyldigt. De omtalte selvfølgelig ikke at Anarkisterne her havde deres eget Organ, da de jo dermed vilde have slaaet deres første Paastand til Jorden. Det havde selvfølgeligt heller ikke været behageligt for de Herrer hvis hans Mandat var blevet godtkendt, da man saa ikke upaatalt kunde have pralet med den socialdemokratiske Bevægelse i Danmark.

Som yderlig Bevis paa deres brutale Optræden hidsætter vi følgende: Malatesta som havde 30 Mandater, hvor af de fleste fra Spanien, hvoriblandt et fra Jærnbanearbejder-Forbundet i Spanien, en Organisation som omfatter flere tusinde Medlemmer, blev udelukket fordi han var Anarkist. Baade Onsdag og Torsdag maatte man endnu diskutere om Anarkisternes Tilstedeværelse paa Kongressen, flere Protester blev tilstillet Forretningsudvalget, men naturligvis blev de undertrykkede. De anarkistiske Delegerede og antiparlamentariske Socialister forlod lidt efter lidt Kongressen, og gik hen til den anarkistiske Konference, som fandt Sted fra Onsdag til Lørdag, hvis Forhandlinger senere vil blive behandlet her i Bladet. Om Fredagen begyndte egentlig først den Socialdemokratiske Kongres, og alt gik nu i Galop, Resolution efter Resolution blev vedtaget, og alt gik efter en Snor. De fleste „Urostiftere“ var jo nu kastet paa Porten. For at man for Fremtiden kunde afholde disse saakaldte Arbejder-Kongresser i Ro, vedtog man en Resolution *som for Fremtiden udelukker baade Anarkister og alle andre revolutionære Elementer, selv om de er valgt af en Fagforening. Denne Resolution vedtoges paa den revolutionære Socialdemokratiske Kongres Lørdag d. 1. August 1896.*

Altsaa, som ovenfor sagt, vore Forventninger blev ikke skuffede. Socialdemokraterne har atter vist hvilket frit Samfund de vil indføre. Arbejderne kan nu selv se, hvad de har at vente i et Socialdemokratisk Samfund. Frihed, Lighed og Broderskab vil være en „Saga blot“, Aandsfriheden vil ikke eksistere og de Studenter som hævdede i en for nogle Aar tilbage afholdt Diskussion med Hr. A. C. Meyer i Studentersamfundet, at det socialistiske Samfund vilde blive et Aandstyranni har nu atter faaet et Bevis til for deres Paastand. Men godt, lad Socialdemokraterne kun afholde flere af den Slags Kongresser, for paa ingen andre Omraader i hele deres Virksomhed træder deres intolerante, frihedsfjendtlige og antirevolutionære Tendens er saa skarpt frem for Dagens Lys, som her paa denne Kongres, og Arbejderklassen maa være stokblind naar den ikke kan se at disse Demagoger med hver Dag bringer dem længere bort fra den længe ønskede Frihed og henimod det socialdemokratiske Statsslaveri, hvor Udbytning og Herredømme vil bestaa, om end under andre Former, ligesaagodt som i det bestaaende Samfund, hvor Førerne vil være alt og Masserne intet; og dette er vi berettigede til at sige, da de allerede i det nuværende Samfund (hvor de dog ikke er i Besiddelse af alle de Magtmidler, som de maaske senere mener at komme i Besiddelse af) optræder paa en saafrihedsfjendtlig Maade som paa denne Kongres

Overhovedet har vi ingen Aarsag til at beklage Kongressens Holdning, tværtimod, vi er fuldtud tilfredse med den moralske Sejr som vi har opnaaet. Lad disse smaaborgerlige Politikere kun mistænkeliggøre os, saa meget de lyste, naar Buen er spænt for stramt saa springer den, Tvivlen har allerede faaet Indpas i flere af de tro Tilhængeres Bryst, og vi vil stadig være paa vor Post og rive Masken af disse Elendige, hvor stolte de end optræde. Under Raabet: ned med Parti og Dogmevold! Leve Friheden! storme vi videre. Sværm ud i Anarkister i alle Lande, hver enkelt som Mand og tag Hjærterne fangen hos dem som er kede af Vrøvleriet.

T. . y

* * *

I næste Nummer bringer vi et udførligt Referat af det store anarkistiske Møde, som afholdtes Tirsdagen d. 28 Juli og som kun er omtalt i et Par herværende Blade (ikke i „Socialdemokraten“) og som efter vor Formening har mere Betydning end de Forhandlinger, som fandt Sted de sidste Dage paa Kongressen.

Jeg stirred' ud —

Jeg stirred ud i den mørke Nat
ud over den store Stad —
jeg drak af Luften i dybe Drag,
jeg følte mig underlig glad.

Jeg stirred ud i den sorte Nat,
jeg kendte mig karsk og sund —
end er dog Livet en kostbar Skat,
og end faar jeg kæmpe en Stund.

Slaa for en Sag, som er ærlig og god,
lægge min Sjæl deri. —
sætte min Baad over Skaar og Skær,
hjælpe alle de smaa især.
gøre dem alle fri.

arne.

Notitser.

Socialdemokratiske Løgne. Paa Mandagsmødet, som blev afholdt paa Vordrofflund Mandagen d. 11. ds. aflagde P. Knudsen en Beretning fra Londonerkongressen, hvor han bl. a. omtalte Anarkisterne paa følgende Maade:

Anarkisterne staar i Bourgeoisiets Tjeneste og var Politispioner.

Da saa en af de tilstedeværende raabte at det var Løgn hvorved Knudsen blev forstyrret og hel forfjamsket over at nogle turde modsige ham, blev der et stærkt Røre i Salen, og Vedkommende blev smidt ud paa Gaden.

Dette er den meget omtalte Aandsfrihed hos Socialdemokraterne, de vil have Lov til at skælde ud paa de der mener det ærligt med Arbejderbevægelsen, protesterer man saa imod Deres Løgn bliver man udsmidt som de jo er saa øvede i. Derfor, frem med Beviserne Hr. Knudsen, lad os faa at vide hvem der er Politispioner, gør De det ikke, da er De en ganske gemen Æreskænder og dette skal De faa at høre paa et hvert Sted hvor De optræder offentligt som „Arbejderven,“ hvis De ikke straks tager Deres Bagvaskelser tilbage.

Ekspeditionens Brevkasse.

Embr. Strand Norge. For Jannuar og April Kv. 70 Øre. Tak for Tilbudet, vil de være saa god at sende os det.

Til Dolk 3 Kr.

Paa Bidragslisten Nr. 1. Uff 20 do 20 Øre. Knuff 20 Øre. P.C. 50 Øre.

Bidragslisten Nr. 2. K. 15 Øre.

Bidragslisten Nr. 6. S. 30 Øre.

Til Kongressen. 3 Handskemagere 1 Kr. 50 Øre.

Hvorfor kvitteres
J. Møller,
Ekspedient.

Mindetavle.

2. Avgust 1894.	Processen imod Kammerat Cacerio paabegyndes.
3. Avgust 1894.	Caserio bliver dødsdømt.
6. „ 1894.	Drissigs Proces i Paris.
16 „ 1894.	Samfundet begaar Mordet imod vor Kammerat Cacerio.

Diskussionsklubben Tolerance

Sammenkomst hver Onsdag Aften i „Kommunen“ Gothersgade 155 Kjd.

Onsdagen d. 19. ds. aflægger Hr. A Petersen **Beretning fra Londoner Kongressen** med paafølgende Diskussion. Adgang for Alle. Meningsfæller anmodes om at møde talrigt.

Ansvarhavende Redaktør: J. Møller.
Carl Andersens Bogtrykkeri.